

Kwatrijnen

De Vallei

Jaargang 11, nr. 48, december 2021

Kwatrijnen

Dichtbundel

Samenstelling François Vermeulen

Een Eigen-Zinnige uitgave

Sinds 1987

INHOUD

- 5 [Hendrik Carette](#)
- 6 [Kees Godefrooij](#)
- 7 [Annemie Deckmyn](#)
- 8 Begga Mariën
- 9 [Romain John van de Maele](#)
- 10 [Bert Struyvé](#)
- 12 [Hans Claus](#)
- 13 [Tine Hertmans](#)
- 14 [Christina Guirlande](#)
- 15 [Leen Raats](#)
- 16 [Joris Denoo](#)
- 17 [Jan-Paul Rosenberg](#)
- 19 [Elly Stolwijk](#)
- 20 [Gerda De Preter](#)
- 21 [Gerard Scharn](#)
- 22 [Frans A. Brocatus](#)
- 23 [Willy Spillebeen](#)
- 24 [Rose Vandewalle](#)
- 26 [Norbert de Meyer](#)

27 [Charles Ducal](#)

28 [Paul Rigolle](#)

29 [Astrid Arns](#)

30 [Jan Remi De Vriendt](#)

11, 18, 25 Foto's: [FTF Vermeulen](#)

Ik zag Noach

En hij dronk van dien wijn, en werd dronken; en
hij ontblootte zich in het midden zijner tent.

Genesis 9 : 21

Ik zag Noach op het dek van zijn ark of drijvende woonboot.
Hij dronk klapperwater want zeewater smaakt altijd zo zout.
En hij bad zijn toornige God om een laatste zegen: zijn dood.
Maar Noach leefde nog lang na de vloed en werd eeuwen oud.

Klapperwater : volgens Multatuli is dit 't vocht dat men in Holland kokosmelk noemt.

Zomerlust

Als jij wilt weten, vrouw, welk lied ik zong
daar op die zomeravond in de regen
toen vochtige geuren het veld ontstegen
kom dan de woorden zoeken op mijn tong

Annemie Deckmyn

hij rijdt genoegzaam met zijn oude stokpaard
langs de straten van het groot gelijk,
sleurt de tegenstanders door het slijk.
het partijbeest brengt vooral zichzelf in kaart.

CORONA

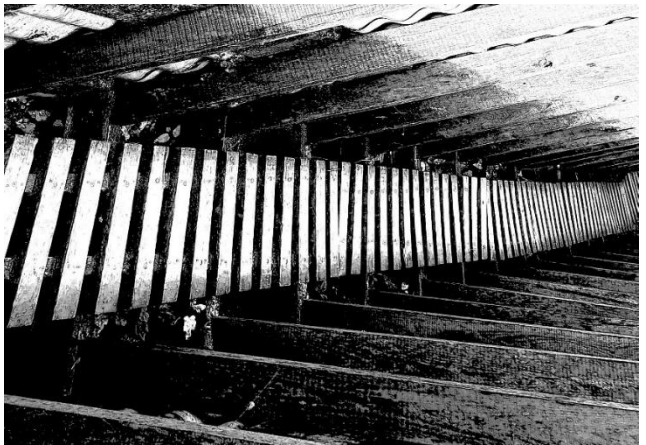
De droom van verre landen
wordt verborgen achter het behang.
Covid legt onze monden aan banden.
Het geschreven woord wint aan belang.

Romain John van de Maele

Gevleid grafdicht

Zonder kompas en zonder sextant
is hij aan zijn lange levensreis begonnen.
Hij dreef af naar een klein en ver eiland
en heeft er dag aan dag droomdraden gesponnen.

in het begin open je geestverruiming luidruchtig
rond de crisis ontbreekt de optie van zorgverlof
de motor werkt door decibels gedreven zelfzuchtig
ik leg je gsm vannacht tóch even aan de zuurstof

Heel de tuin weet dat alles stil blijft staan.

Het lichaam van de hemel hangt onbeweeglijk tussen
zon en maan.

Er is geen overgang, er is geen gaan en komen en dus is er
geen weg meer tussen hier en daar.

Deze zon gaat niet meer onder. Alles blijft voor altijd deze
zomer bij elkaar.

stilte na de storm

stormwinden rukken rammelend aan beregende ruiten
nacht tuimelt bedwelmend duister neer
verdoezelt mijn uitzicht op kleurrijk herfstig buiten
dagen schrompelen, dragen het aroma van winterweer

Christina Guirlande

Als op een schaakbord zijn wij een pion,
soms wit, soms zwart, soms toren of spion,
een enkele keer een koning of een dame,
meestal een looper, zoekend naar wat zon.

KATHEDRAAL

Geef mij geen wierook, gotische gewelven of glasramen
mijn heiligdommen groeien, voor geen god beducht
met wortels diep in de aarde waaruit we voortkwamen
en stammen als steunpilaren van de avondlucht.

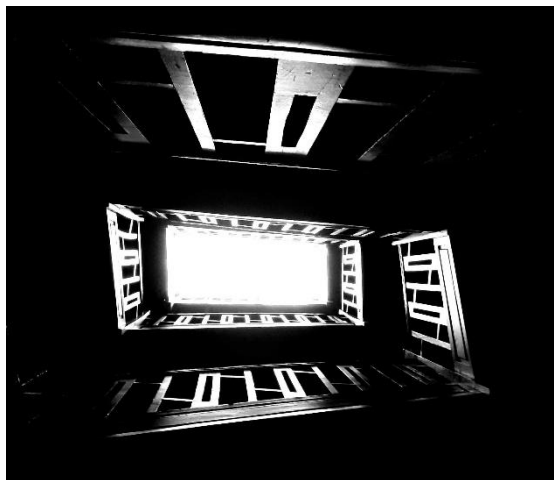
MOONIE

De maan neemt van de maan een knipoogkiekje
in het water van de waterput met putwater
vooraleer het rilt en rimpelt als een elastiekje
in het kader van herinnering voor later.

Jan-Paul Rosenberg

Ode aan de dageraad

Het strand een kathedraal van leegte waar het gonst
van ruimte. Iemand is hier om de nacht te oogsten en de vloed.
De eerste vogels schrijven op de waterspiegel schemerbrons
onder de maan die willig in verlaten schelpen broedt.

hoog en zonder naam vliegen ganzen over.
aan de grond, in dor kastanjelover,
begint een egel slaperig te wroeten.
de winter nadert op witte zachte voeten.

Liefste

I.M. M.

Zeg maar niets meer, sluit je ogen,
doof je adem, breek het licht,
verzwijg het donker zonder mededogen,
in je woorden waait een vergezicht.

Gerard Scharn

al heeft mijn stad gebreken toch voel ik mij thuis
tussen oud- en nieuwbouw een kerk en een stadhuis
hier stond mijn wieg en van mijn vrouw en enig kind
dat mij zal overleven als hij zijn bestemming vindt

Frans A. Brocatus

Zondagmiddag met 18^e eeuwse cello

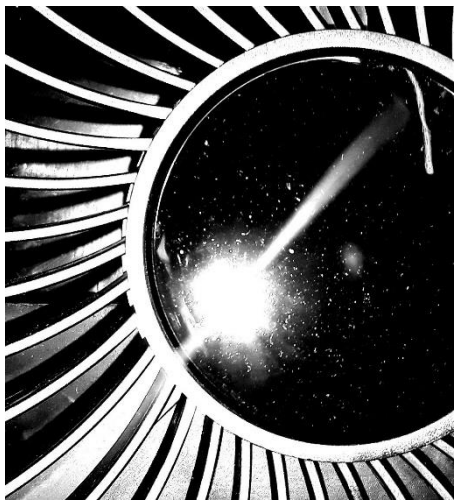
Jouw binnenhand raakt onvertogen
bij mij meer dan een gevoelige snaar,
een 18e eeuwse cello stuurt jouw ogen
tot wij meanderend monden in elkaar.

DOODSDROOM

*Was de aarde een druiventros, maar dan gigantisch
en spatten haar druiven met gistend sap uiteen
dan verzoop het mensdom zonder whatsapp in één
doodsdroom, zo zoet, zo zat en zo romantisch.*

Rose Vandewalle

half ineengedoken zat hij achter 't stuur
met zijn breedste glimlach in zijn blauwste kiel
wuifde met de vrije hand als naar een buur
ten afscheid leek het aan een tere ziel

Pandemie

De wereld is bekrast en mensen zijn moe,
vermomd rennen ze heen en weer,
huiveren voor nieuwe beloften elke keer
of struikelen in de hoop naar het einde toe.

HYBRIS

Het is tijd, denk ik, nu de wereld vergaat,
tijd voor een onsterfelijk gedicht,
zo scherp dat het geen poëzie achterlaat,
enkel ontreddeering sticht.

Stip

Groter wordt het niet in dit leven
dan wat je aan het eind te weten komt:
dat wat van de jongen in de man is achtergebleven
zelden nog een streep of stip raakt uitgegomd.

Vandaag denkt mijn hand, het park houdt zich stil.
Terwijl ik verdoofd over gebarsten aarde wil
schokken de schouders, schokt de lucht om me heen.
Leigrijs vallen woord en geheugen uiteen.

Languit

Mijn kalender hangt op 1989, mijn horloge heb ik weggegeven.
Ik hoor niet tot hen die wegens vervlogen jeugd trillen en beven.
Kom me niet zeggen dat de tijd vliegt, dat geloof ik niet, trien.
Ik filosofer en languit op de canapé ben ik hooguit achttien.

